

Verden blev det til et Møde for Præsten og Hastværksbryllup, og bagefter til Overtagelse af Smedjen mod Prioritetslaan, Sagførersalærer, Aftægtsydelser og de mange andre Haandjern og Tommeskruer, hvormed en ung Mand kan komme til at bøde livsvarigt for et Øjeblikks Letsindighed.

Paa Bryllupsdagen drak Søren sig lynende fuld, kaldte sig foragtelig for en Rallikeskomager og væltede sig ind paa Gæsterne.

Ane-Mette, hans Kone, var pæn af Skikkelse og dertil et godhjertet lille Menneske, om hvem man skulde tro, at hun nok kunde gøre en omløbende Svend lysten efter et Hjems Hygge. Stue og Smedje laa Side om Side; der var kun en tynd Væg imellem. Men mangen Gang lod Søren den svære Forhammer tordne bare for at overdøve Skraalet af den lille Menneskeunge, der havde lagt sig i Vejen for hans store Lykke.

Ane-Mette begreb ikke Aarsagen til disse Udbrud af Vildskab, som hvert Øjeblik fyldte Huset med Uvejr. I sin Enfoldighed tænkte hun, at de stammede fra en Sygdom i Hovedet, som maatte komme med visse Vinde ligesom Flyvegigt. For Søren kunde til andre Tider sidde saa kønt med lille Kresten paa sit Knæ og være helt forgabet i hans smaa Hænder og Fødder.

Aaret efter laa der en Dag et Par fuldvægtige Tvillinger i Vuggen, og det Syn gjorde Søren bleg. I denne ubegærede himmelske Gavmildhed saae han et Tegn fra oven, en Gudsdom, — Vorherres egenhændige Besegling af hans Vanskæbne. Han forstod nu, at han var Livsfange.